

Žádostí svou, aby mu povolen byl vstup do čl. republiky, domáhal se tedy st-l vlastně toho, aby byl vyhošťovací nález proti němu vydaný na určitou dobu suspendován.

Ježto však není předpisu, který by snad za jistých podmínek nárok na takovou suspensi přiznával, nebylo tím, že žal. úřad žádosti st-lově nevyhověl, do subjektivních práv st-lových zasaženo (§ 2 zák. o ss) a není vadou řízení, že žal. úřad nesdělil st-li konkrétní okolnosti, na základě kterých vydal napadené rozhodnutí a svůj výrok odůvodnil jen všeobecně, podotknuv, že není zde okolností zvláštního zřetele hodných.

Stížnost byla proto jakožto bezdůvodná zamítnuta.

Č. 4504.

Státní zaměstnanci: * Nárok na drahotní přídavky za dobu studií podle § 6 zák. č. 394/22 přísluší jen za dítě, které po celou dobu studií, tedy i onu část její, jež spadá do doby před účinností tohoto zák., je konalo nepřetržitě.

(Nález ze dne 11. března 1925 č. 4729.)

V ě c: Karel G. v Ch. proti ministerstvu financí o drahotní přídavek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem zřř v Praze z 30. dubna 1923 byl st-l zpraven, že mu nenáleží drahotní přídavek pro jeho syna Jaroslava, neboť tento nestudoval s řádným prospěchem. Rozhodnutím z 19. října 1923 nevyhověl žal. úřad stížnosti, resp. žádosti st-lově za přiznání tohoto drahotního přídavku. V důvodech se uvádí:

§ 6 zákona č. 394/1922 Sb. klade za podmínku pro přiznání drahotního přídavku na děti starší 18 let studium na učelišti s řádným prospěchem a nepřetržitost studia po 18. roce. Ze správy děkanství vys. školy obchodní v Praze je však zřejmo, že Jaroslav G. dne 27. září 1921 při I. státní zkoušce propadl a teprve při druhém opakování I. státní zkoušky 17. října 1922 byl uznán dostatečně způsobilým. Nesložil tedy I. státní zkoušku suo tempore a ztratil tím 1 rok z normálního studia, poněvadž vykonání I. státní zkoušky — třebas bez zkoušky jazykové — je podmínkou zápisu do zvláštního oddílu studia (do 3. ročníku). Nemůže tedy žadatel prokázat nepřetržitost studia svého syna a tím ani jeho řádný prospěch.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost, o níž nss uvažoval takto:

St-l prohlásil při veř. ústním líčení výslovně, že netrvá na písemné stížnosti své, pokud se tato vztahuje k přiznání drahotního přídavku také za dobu od 1. listopadu do 31. prosince 1922 a že svou stížnost obmezuje pouze na dobu od 1. ledna 1923 počínajíc. Následkem toho odpadl pro nss důvod zabývat se stížností tou v opuštené části její.

Pokud se pak týče doby od 1. ledna 1923, tvrdí stížnost, že syn st-lův Jaroslav vyhověl podmínkám § 6 zák. č. 394 ex 1922, neboť za jeho účinnosti, počavši se dnem 1. ledna 1923, své studie řádně konal a dokončil. Vychází tedy patrně z názoru, že při posuzování oprávněnosti nároku na drahotní přídavek podle cit. § 6 lze přihlížeti toliko k t ě

části studií synových, která běží od 1. ledna 1923, nikoli však k celým studiím, jak za to má žal. úřad. Tento názor st-lův však nemohl nss uznati správným. Cit. § 6 činí výslovně podmínkou pro přiznání drahotního přídavku pro studijící děti státních zaměstnanců po 18. roce věku za kteroukoli dobu studií těch, nejen aby studovali s řádným prospěchem, nýbrž obmezuje nárok na přídavek jen na dobu, potřebnou k dokončení studií normálně započatých a nepřetržitě konaných (nejdéle arci do dokonaného 24. roku). Má tedy zákon na zřeteli studie jako celek, bez ohledu na to, zda započaly před jeho působností, či teprve, když již byl v účinnosti a dlužno proto při řešení sporné otázky, zda st-li přísluší nárok na drahotní přídavek pro jeho syna, hleděti — i když jde jen o přídavek za dobu, kdy syn ten ve studiích pokračoval, k nepřetržitosti jeho studií celkových. Že by však byl syn st-lův ve studiích na vys. škole obch. započatých r. 1919 po dosažení 18. roku svého věku pokračoval nepřetržitě až do jich skončení, nevrdí ani sám st-l, přiznávaje, že syn I. státní zkoušku, kterou měl složiti r. 1921, hned napoprvé nevykonal, nýbrž teprve při druhém opakování jejím r. 1922, že následkem toho ve školním roce 1921/22 nebyl jako posluchač na Vys. škole obch. vůbec zapsán, nýbrž že se dal do III. ročníku zapsati teprve po vykonané I. státní zkoušce z r. 1922/23. Ovšem tvrdí st-l, že ač nezapsán, studoval jeho syn ve školním roce r. 1921/22 více než mnozí jiní, a má tedy zřejmě za to, že formální zápis na učilišti není rozhodným pro udržení nároku na přídavek, nýbrž jen skutečné studium, t. j. oddávání se učení látky studijní, které se pak projevuje na venek tím, že studující vykoná zkoušku z předmětů, jimž se učil. Ale pro takovéto rozeznávání není v zák. č. 394/1922 opory, nýbrž zákon — přiznávaje přídavek jen na dobu potřebnou k dokončení studií normálně započatých a nepřetržitě konaných, — požaduje zřejmě, aby studie byly konány tak, jak při normálním chodu jsou na tom kterém učilišti vzhledem k organizaci jeho zavedeny, tedy — pokud jde o Vys. školu obch., — aby byl posluchač zejména bez přestání zapsán v jednotlivých postupných ročnících této školy, což předpokládá mimo jiné také, že mezi druhým a bezprostředně po něm následujícím třetím školním rokem vykoná I. státní zkoušku. Nevykonali této zkoušky včas, a nebyli-li následkem toho pak jeden rok na Vys. škole obch. vůbec zapsán, nelze mluvit o nepřetržitém konání studií, i když snad posluchač ten, nemoha včas zmocí látku zkušební, musí se ke zkoušce dále připravovati, »studovati« než jiní a tím ztratí proti nim jeden školní rok. — —

Č. 4505.

Spořitelny: * Osoba pojatá do seznamu osob, volitelných dle § 7 vzorných stanov spořitelén může se brániti proti vyreklamování, a úřad jest povinen zjistiti v řádném řízení skutečnosti, odůvodňující diskvalifikaci ve smyslu § 6 č. 1 stanov.

(Nález ze dne 12. března 1925 č. 4849.)